

PSANÍČKO O KAMENI A RŮŽÍCH

"Zase po nějaký době cejtím, že žiju... Zase po nějaký době vidím západy slunce v barvě duhy..." Tak tahle slova na pohledu od kamaráda tě odstartovala směrem na jih. Co odstartovala, přímo katapultovala. Rozhodl ses k té cestě pár dní po Novém roce, prostě jsi najednou cítil, že se musíš jet co nejdřív podívat na místa, kde jseš vždycky šťastnej. Z ničeho nic jsi měl v duši díru a věděl, že ji může zalepit jen pár hodin na Krákovně. Dvakrát jsi tu cestu odložil, chtěl jsi původně jet sám, ale tak jak díra začala sama zarůstat, došel jsi k tomu, že bys měl říci i ostatním. A byl jsi nakonec rád, že se přidal i kamarád, se kterým už jsi strašně dlouho nikde nebyl. A pak přišel ten pohled z Benecka, kterej tě na tu cestu odpálil.

Ted' tedy sedíte ve vlaku, mlhavý den pod pokličkou inverze se probouzí a vy chvíli povídáte, chvíli mlčíte. Dozvídáš se, že v očích maminky kamarádovy manželky - tchýně je tak ošklivé slovo - je tenhle tvůj nápad na tak dlouhou cestu dost nepochopitelný. Prý jsi asi romantik...No, sám nevíš, možná. Možná se tímhle slovem nahrazuje jiné, totiž blázen nebo cvok. A potom už přeseďte ve Veselí do lokálky a skoro beze slov hladíte pohledy lesy a rybníky podél tratě. Pak je tu Třeboň. Chvíli váháte, nakonec nad autobusovou rychlostí vítězí kouzelné náměstí a jihočeská krajina. Zdraví vás první rožmberské růže vytesané v kameni, přenášíš se o měsíce dopředu a vidíš před sebou stovky těchhle růží v lomu u Nové řeky. Procházíte cestou, co ji znáte z paměti a znovu žasnete nad její nádherou. Začínají se dít zázraky - v Nové Hlíně u kouzelného statečku potkáváš známého z Kladna, o kus dál na silnici máváte jednomu ze svých dobrodinců, panu Baštovi. A pak už je tu chvíle, kvůli které jsi to celé podnikl. Se srdcem v hrdle a zatajeným dechem procházíš kolem závory a vítá tě zasněžená Krákovna, saloon, kuchyně. Jsi doma, cítíš to tak, máš pocit, jako bys odešel teprve před okamžikem. Není ti moc do řeči, ostatně o čem hovořit. Za chvíli se pečou buřtové chobotničky a v ešusu bublá voda na pravý krákovský grog. Procházíš se tam a zpátky, prohlížíš si místa stokrát prohlédnutá, fotíš stokrát focené. Najednou vnímáš, že tu nejste sami dva, jsou tu s vámi všichni, co sem patří, skoro bys je chtěl oslovit.

A taky zas máš před očima tu záplavu pětiletých růží a začínáš se strašně těšit. Chtěl bys kamarádům nějaké přivést, nejde to. Čas tak rychle letí, zajdete ještě k řece a vyrážíte zase nazpátek. Vaše váhání, zda se stavít či nestavít u Beránkových, rozhoduje osud, pana Beránka potkáváte v lese. Zavolá ženu a chvilku poklábosíte. Na kraj padá soumrak a v houstnoucí tmě šlapete do Lužnice na vlak. Spíš tušíš než vidíš Rožmberk, co mu říkáš jihočeský moře. Jste utahaný, cestu domů většinou prospíte.

Stálo to vůbec za to? Stálo za to strávit skoro devět hodin na cestě kvůli ani ne tak dlouhé době mezi jihočechy a pár desítkám minut v tom vašem lomu? Bůh ví, že stálo. Nadejchal ses nejbáječnějšího vzduchu na světě, dotkl ses pohádky. Všechno zas získalo jasnější obrysy, řád a tvar, díra v duši zmizela.

Rožmberskou růži jsi kamarádům přivést nemohl, pro tu si budou muset dojet za půl roku, tak jsi jim vzal aspoň kousek ohniště. Kousek kruhu, který má tak magický význam, kruhu, který vás snad pořád všechny spojuje. Přivezl jsi jim kamínek z Krákovny, tady je...

P.S. Nazítří jsi se dozvěděl, že v den, kdy ti bylo tak krásně, umřel pan Foglar. Svět ani život opravdu nejsou černobílé...

leden 1999 Wimpy